

Αθανάσιος Νάσιουτζικ - Έγκλημα στο Κολωνάκι

Ο Νάσιουτζικ δικάζεται για ένα φόνο δίχως άλλοθι αλλά και χωρίς κίνητρο...

Πλούσιος αστός, εγκληματίας

Το πτώμα του Αθανάσιου Διαμαντόπουλου μεταφέρεται

Ο Αθανάσιος Νάσιουτζικ από πλούσιος αστός του Ψυχικού βρίσκεται κατηγορούμενος για ένα ειδικό έγκλημα, την δολοφονία του συγγραφέα **Θανάση Διαμαντόπουλου**. Η οριστική απόφαση ελήφθη ύστερα από τέταρτη δίκη στις **28 Απριλίου του 1993**, η οποία έκρινε ένοχο τον Αθανάσιο Νάσιουτζικ που από το 2005 δεν βρίσκεται στη ζωή.

Θύμα: ο συγγραφέας

Θανάσης Διαμαντόπουλος

Σύμφωνα με δημοσιεύματα της εποχής τον Νάσιουτζικ δεν τον είχε δει κανείς ούτε να μπαίνει ούτε να βγαίνει από το διαμέρισμα του Διαμαντόπουλου ούτε καν στο χώρο της πολυκατοικίας. Μια δημοσιογράφος που έμενε στον κάτω όροφο είχε πει ότι άκουσε έναν άντρα από τον πάνω όροφο να φωνάζει «**μη Θανάση, έλεος μη το κάνεις**».

(Αριστερά) **Νίκος Κωνσταντόπουλος**, δικηγόρος και ο μετέπειτα αρχηγός του πολιτικού κόμματός "Συνασπισμός".
(Δεξιά) **Αλέξανδρος Λυκουρέζος**, διάσημος ποινικολόγος.

Δύο διάσημοι δικηγόροι

Οι απανωτές εφέσεις κράτησαν την υπόθεση στα δικαστήρια για σχεδόν δέκα χρόνια. Ιστορική, στα δικαστικά χρονικά, έμεινε η σκληρή διαμάχη των δύο δικηγόρων, του **Αλέξανδρου Λυκουρέζου για την οικογένεια Νάσιουτζικ** και του **Νίκου Κωνσταντόπουλου για την οικογένεια Διαμαντόπουλου**.

Κάποια στιγμή κρίθηκε αθώος λόγω αμφιβολιών, αλλά έπειτα από παρέμβαση του εισαγγελέα η δίκη ξαναέγινε και τελικά κρίθηκε οριστικά ένοχος το 1993.

Ο εισαγγελέας της έδρας **Μιχάλης Δέτσης**, κρατάει το **σφυρί** με το οποίο δολοφονήθηκε ο Διαμαντόπουλος και λέει στον Νάσιουτζικ να το κρατήσει. Ήρθε σε ρήξη με τους συνηγόρους υπεράσπισης.

Εφημερίδα “Έθνος” της 29ης Απριλίου του 1993:

Τέταρτη δίκη και «φαρμακερή» για τον Αθαν. Νάσιουτζικ. Χθες το Δευτεροβάθμιο Κακουργιοδικείο έκρινε ένοχο (με ψήφους 6 – 1) τον 73χρονο Αθαν. Νάσιουτζικ για τη δολοφονία του 70χρονου συγγραφέα Αθαν. Διαμαντόπουλου, και τον καταδίκασε σε **κάθειρξη δεκαπέντε ετών**.

Το δικαστήριο τον έκρινε ένοχο για **ανθρωποκτονία από πρόθεση**, που έγινε με τρόπο ιδιαίτερα απεχθή (ένα μέλος του δικαστηρίου ζήτησε λόγω αμφιβολιών την αθώωσή του).

Του αναγνώρισε το ελαφρυντικό του προτέρου εντίμου βίου και του στέρησε τα πολιτικά του δικαιώματα για πέντε χρόνια.

Τα αδικήματα της παράνομης οπλοφορίας και της οπλοχρησίας για τα οποία εκατηγορείτο ο Νάσιουτζικ έχουν παραγραφεί.

Ο Αθαν. Νάσιουτζικ ανέκφραστος άκουσε την απόφαση που τον έστειλε στη φυλακή και επανέλαβε στους δημοσιογράφους:

«Δέκα χρόνια τώρα φωνάζω ότι είναι αθώος. Αυτό θα το λέω κι από τον τάφο μου ακόμη».

Λίγο μετά η σύζυγός του Ζωή, αγκάλιασε τον άντρα της και ξέσπασε σε ουρλιαχτά:

«Είναι αθώος! Καταραμένοι! Μας καταστρέψατε την οικογένεια. Θέλω να φύγω, να πάω στην πατρίδα μου την Ανατ. Θράκη, να μη βλέπω κανέναν σας».

Κάποιοι φίλοι της οικογένειας Νάσιουτζικ φώναξαν:
«Αίσχος! Είναι αθώος».

Η σύζυγος του Νάσιουτζικ, Ζωή

Κατηγορος: Ζήλευε ο Νάσιουτζικ

Όπως είπε στην αγόρευσή του ο εισαγγελέας της έδρας κ. Κων. Πουλής, ο Νάσιουτζικ ζήλευε το Διαμαντόπουλο και θα έκανε το τέλειο έγκλημα αν δεν υπήρχε **αυτήκοος** μάρτυρας (η δημοσιογράφος κ. **Βένια Γονατοπούλου**).

*Η δημοσιογράφος κ. **Βένια Γονατοπούλου**, που άκουσε και ταυτοποίησε εκείνη την φωνή με την φωνή του Νάσιουτζικ*

Ο Νάσιουτζικ δήλωσε στους δημοσιογράφους ότι αυτή η απόφαση είναι εξόντωση για τον ίδιο και την οικογένειά του.

Δε σχολίασε το γεγονός ότι η χθεσινή απόφαση για την ενοχή του είχε – όσο αφορά τις ψήφους – την ίδια αναλογία με την πρωτόδικη απόφαση σε βάρος του: ψήφοι **6 προς 1**.

Τόνισε ότι θα κάνει αναίρεση κατά της καταδικαστικής απόφασης.

Ο συνήγορος υπεράσπισης **Αλέξανδρος Λυκουρέζος** δήλωσε: «*Είναι θέμα υπομονής και θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας μέχρι να αθωωθεί ο πελάτης μας*».

Ενώ ο δεύτερος συνήγορος υπεράσπισης **Αντώνης Φούσας** συμπλήρωσε: «*Δεν περίμενα καταδικαστική απόφαση. Οφείλω να πω ότι είναι μια πρωτοφανής απόφαση και για τα ελληνικά και για τα παγκόσμια χρονικά, σε συνδυασμό βέβαια με τις δύο προηγούμενες αθωωτικές αποφάσεις*».

Αποφυλακίστηκε στις 18 Απριλίου του 1995, με βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Πειραιά, αφού είχε εκτίσει τα 2/5 της ποινής του.

Συνέντευξη της Παυλίνας Νάσιουτζικ

Παυλίνα Νάσιουτζικ, η κόρη του Αθανάσιου Νάσιουτζικ, συγγραφέας, και τέλος μητέρα του Νίκου Ρωμανού, μέλους της τρομοκρατικής οργάνωσης "Πυρήνες της Φωτιάς"

Η Παυλίνα Νάσιουτζικ εκείνη την χρονιά είχε παραχωρήσει συνέντευξη στην εφημερίδα «Ο Φιλελεύθερος» της Κύπρου.

-Είναι λύτρωση το χιούμορ που χρησιμοποιείτε στα βιβλία σας;

-Μα το χρησιμοποιώ και στην προσωπική μου ζωή. Μου αρέσει, έτσι μου βγαίνει. Αυτό ξεκίνησε από την οικογένειά μου, από τη μαμά μου που έκανε τρομακτικό χιούμορ, ακόμη και σε δύσκολες στιγμές. Έχουμε ένα οικογενειακό black χιούμορ.

-Ήταν σημαντική η καλοσύνη στη ζωή σας;

-Πολύ. Σε αυτό που θεώρησα εγώ ως την πιο δύσκολη περιπέτεια της ζωής μου, η δίκη και οι κατηγορίες για τον πατέρα μου, με έσωσε η καλοσύνη

κάποιων ανθρώπων. Η απέραντη καλοσύνη του Γιώργου Χειμωνά, της Λούλας Αναγνωστάκη. Η καλοσύνη με διέσωσε. Ήμουνα ασθενής του Γιώργου Χειμωνά, με γνώριζε από μικρή-αν και αυτό θεωρείται ιατρικά αντιδεοντολογικό.

-Τι άλλο σας διέσωσε από την δύσκολη περίοδο με την καταδίκη, τις αναιρέσεις, τις συνεχείς δίκες του πατέρα σας;

-Το ότι δεν θέλησα να αφήσω τον εαυτό μου να περάσει στην άλλη όψη. Υπάρχουν άνθρωποι στη ζωή μας που μπαίνουν για να μας κάνουν πράγματα που είναι χυδαία, ευτελή. Είναι πάρα πολύ εύκολο να εξοικειωθείς με τη συμπεριφορά τους, να θελήσεις να τους το ανταποδώσεις. Τελικά όμως, αν πέσεις σε αυτή την παγίδα, φθείρεσαι. Αν κρατήσεις την καλοσύνη σου, είναι η καλύτερη τιμωρία. Διασώζεις τον αληθινό σου εαυτό.

-Αυτό είναι πολύ δύσκολο.

-Είναι. Κάνω ένα κόλπο με το μυαλό μου: Επαναφέρω στη μνήμη μου τον εαυτό μου όταν έκανε πατίνια, όταν έπαιζα στην παιδική χαρά, όταν έκανα κούνια, όταν έπαιζα με τις φίλες μου. Δεν θέλω ποτέ στη ζωή μου να προδώσω αυτό το παιδί, αυτό το παιδί που υπήρξα

-Με αυτό τον τρόπο γίνεστε ευάλωτη.

-Μα είμαι ευάλωτη.

-Τότε ποια είναι η ασπίδα σας;

-Δεν έχω καμία ασπίδα, πληγώνομαι εύκολα.

-Τι θυμάστε από εκείνη την περίοδο; Την περίοδο της περιπέτειας του πατέρα σας;

-Την οδύνη. Ήταν μία περίοδος με δικαστήρια που κράτησαν 10 χρόνια, είχε προφυλακιστεί, είχαν γίνει τέσσερις δίκες- η μία ήταν καταδικαστική, οι άλλες αθωωτικές- ο εισαγγελέας αναιρούσε διαρκώς αθωωτικές αποφάσεις και θεωρητικά θα μπορούσε αυτό να το κάνει επ'άπειρον. Με αυτό τον τρόπο μπορεί ο κατηγορούμενος να προφυλακίζεται ξανά και ξανά. Τρομακτικό επώδυνο, τρομακτικά εξοντωτικό. Όποιος όμως πέρασε μέσα από τέτοια πράγματα, ενδυναμώνει ως χαρακτήρας. Μπορεί μετέπειτα να είναι ευαίσθητος και ευάλωτος μόνο με δικούς του ανθρώπους, όχι με άλλους.

-Είναι ο ήρωας της ζωής σας ο πατέρας σας;

-Δεν έχω ήρωες. Είναι ένας άνθρωπος, όμως, που αγαπάω τρομερά. Θεωρώ ότι διασύρθηκε πολύ άδικα, μου έχει σταθεί και μου στέκεται ακόμη απίστευτα. Τα βράδια δεν κοιμάται αν δεν ακούσει το ασανσέρ, αν δεν είναι βέβαιοι ότι γύρισε ο γιος μου.

-Αμφιβάλλατε ποτέ για την αθωότητα του πατέρα σας;

-Ποτέ! Ποτέ δεν αμφέβαλα. Όχι επειδή είναι ο πατέρας μου και υπάρχει συναισθηματικός δεσμός, αλλά επειδή αυτό είναι η αλήθεια. Εγώ μεγάλωσα με το πνεύμα της κλασσικής λογοτεχνίας, η κλασσική λογοτεχνία είναι ο πιο οξυδερκής κριτής του εαυτού της. Μου έμαθε να κρίνω τον εαυτό μου, τους άλλους, το παιδί μου. Δεν καλύπτω τα πράγματα. Επίσης, έχω έναν πολύ ισχυρό κώδικα αξιών-δικό μου. Όχι το τι θα πει ο γείτονας. Είχα διαβάσει όλα τα στοιχεία, όλες τις δικογραφίες. Αν είχα την ελάχιστη αμφιβολία δεν θα τον

είχα υπερασπιστεί. Κι ας ήταν πατέρας μου. Τον υπερασπίστηκα επειδή υπερασπιζόμουν έναν αθώο, δευτερευόντως επειδή ήταν ο πατέρας μου. Το ίδιο θα έκανα και για ένα φίλο μου ή για κάποιον ξένο.

-Υπήρξατε ένα «παιδί- φάντασμα»; Είναι κάτι με το οποίο χαρακτηρίζετε την ηρωίδα στο βιβλίο σας.

-Έτσι νιώθω (συγκινείται). Ξέρετε, πολύ ξαφνικά, έπρεπε να παίξω το ρόλο του ενήλικα. Και αυτό το ρόλο έπρεπε να τον παίξω απολύτως γιατί η μαμά μου είχε καταρρεύσει σε έναν καναπέ. Ζούσα ένα ανελέητο καθημερινό σφυροκόπημα, μία χώρα παιδικών ονείρων γεμάτη δάκρυ. Αυτή τη χώρα δεν μπορώ να την ξαναβρώ. Κατέρρευσε ένας κόσμος- όχι μόνο από οικονομικής πλευράς. Εγώ μπορεί να πήγαινα στη σχολή Μωραίτη, να συναγελαζόμουν τους κοσμικούς και τους εύπορους αλλά, μέσα μου, είχα απόσταση από όλα αυτά. Έκανα πράγματα που δεν έκανε κανένα παιδί της σχολής Μωραίτη: Κολλητοί μου ήταν τα παιδιά των σχολείων της Γκράβας-φτωχά παιδιά. Οι γονείς μου μπορεί να είχαν μία σεβαστή περιουσία, αλλά ήταν κυρίως διανοούμενοι. Ποτέ δεν μου είπαν οι γονείς μου «πως είναι αυτά παιδιά;» ή «που είναι το Γαλάτσι;».

-Τι σας πείραξε πιο πολύ σε όλη αυτή την ιστορία που ζήσατε;

-Τα επισκεπτήρια στις φυλακές. Να βλέπεις ένα πρόσωπο κομματιασμένο πίσω από τα κάγκελα (συγκινείται). Οι άνθρωποι γύρω μου, εκεί στις φυλακές, ήταν πολύ συμπαθητικοί, ήταν όλοι αυτοί που περίμεναν να δουν τους δικούς τους ανθρώπους. Το σοκ μου δεν ήταν πως βρέθηκα εγώ εδώ με αυτούς τους ανθρώπους, το σοκ μου ήταν οι ιστορίες τους. Οι ποινικοί κρατούμενοι είναι οι επαναστάτες του αύριο.

-Τι εννοείτε;

-Ότι αυτοί που ήταν μέσα στη φυλακή δεν είχαν τις οικονομικές δυνατότητες για να βγουν, να στηρίξουν τον εαυτό τους. Όλοι όσοι πληρώνουν τη νύφη, δεν είναι πάντοτε οι αίτιοι των εγκλημάτων. Όλοι ξέρουν ότι το σύστημα είναι σάπιο. Ξέρετε όμως τι μου έκανε τρομερή εντύπωση στα επισκεπτήρια; Η αξιοπρέπεια αυτών των ανθρώπων. Έρχονταν οι γυναίκες για να δουν τους συζύγους τους μέσα στις φυλακές με τα παιδιά τους καλοντυμένα. Φοβερά αξιοπρεπείς!

-Πως ήταν ο πατέρας σας εκείνη την περίοδο;

-Τα αντιμετώπισε όλα με τρομερή αξιοπρέπεια. Τρομερά διακριτικός. Μας έλεγε ο Λυκουρέζος «δεν έχω ξαναδεί πιο αδέξιο κατηγορούμενο. Άλλοι στη θέση του θα χτυπιούνταν, θα έσκιζαν τα ρούχα τους. Αυτός δεν μιλάει». Ο πατέρας μου ήταν πάντα εσωστρεφής και πολύ αξιοπρεπής. Έτσι είναι ο χαρακτήρας του. Ακόμη και τώρα. Δεν υπήρξε ποτέ ο άνθρωπος που θα σήκωνε το δάχτυλο και θα έλεγε «ο τάδε μου έκανε κακό, ο τάδε με έβλαψε». Η ιστορία του πατέρα μου με έμαθε ότι δεν πρέπει ποτέ να βυθιζόμαστε στη σιωπή. Ξέρω ότι οι άνθρωποι προτιμούν τη σιωπή, αλλά εγώ δεν ανήκω σε αυτή την κατηγορία. Η σιωπή είναι θάνατος. Αυτό λέω και στο γιο μου. Μέχρι τότε ούτε εγώ πολυμιλούσα, ίσως έτσι να ήταν οι αρχές της οικογένειάς μας: Δεν μιλάμε, τα ανεχόμαστε όλα σιωπηλά, τα υπομένουμε, δεν επαναστατούμε. Σαφώς διαφοροποιήθηκα.

-Οι φίλοι σας πως αντιδρούσαν με την περιπέτειά σας; Τα άλλα παιδιά, οι συμμαθητές σας;

-Όλοι ήταν εξαιρετικοί, όλοι στάθηκαν στο πλευρό μου. Εξαιρετικά διακριτικοί-όσο ήθελα εγώ να μιλήσω. Όλοι πίστευαν στην αθωότητα του πατέρα μου.

-Περάσατε εύκολα από την κατάθλιψη στην αντίπερα όχθη; Έστω μέσα από την επαφή σας με τον Γιώργο Χειμωνά;

-Ήταν τόσο τρομακτικές τότε οι συνθήκες που κανείς δεν μπορεί να μιλήσει για ευτυχία. Δεν πέθανα, δεν αυτοκτόνησα, βγήκα από την κατάθλιψη και απέκτησα έναν οδηγό ζωής. Είχα κάτι στο οποίο μπορούσα να καταφύγω. Στο τέλος, ο Γιώργος, με έπεισε να κάνω ένα παιδί και έτσι έμεινα έγκυος στο γιο μου. Εκεί αποκαταστάθηκαν πολλές ισορροπίες, πολλά πράγματα ανατράπηκαν.

-Ένα παιδί ισορροπεί έναν άνθρωπο που πάσχει από κατάθλιψη;

-Μακροπρόθεσμα όχι. Αλλά όταν είναι ένα οξύ ατομικό γεγονός όπως εκείνο που ζούσα εγώ, ναι. Βέβαια ένα παιδί, μελλοντικά, μπορεί να σε ξαναρίξει στην κατάθλιψη, μπορεί και να σε ξεκάνει. Μέχρι τα πρώτα 10 χρόνια του παιδιού έχεις τη χαρά ότι διαμορφώνεις έναν άνθρωπο, ότι του δίνεις αρχές που μπορεί να είναι και ενάντια σε ό,τι προηγήθηκε, να είναι κάτι καινούργιο. Μία φορά, για παράδειγμα, που έγραφε ο γιος μου διαγώνισμα στην ιστορία, μου λέει «έλα μαμά να διαβάσουμε ιστορία» και του απαντάω «χέσε την ιστορία, θα διαβάσουμε Μάριο Χάκκα». Μου λέει «μαμά, είσαι τρελή!». Εγώ ήξερα ότι την ιστορία θα την ξεχάσει, το κείμενο του Χάκκα όμως δεν θα το ξεχάσει ποτέ. Ο Χάκκας θα του μείνει.

-Υπέροχη!

-Μα το πιστεύω αυτό. Και ο ίδιος το θυμάται ακόμα. Μερικά βιβλία είναι πολύ μεγάλο δώρο στη ζωή μας.

-Τι ωραίο θυμάστε από τα παιδικά σας χρόνια;

-Να πηγαίνω με τη μαμά μου «μαγικό περίπατο». Πηγαίναμε περιπάτους κάθε απόγευμα και μιλούσαμε για συγγραφείς. Για τη ζωή και τα βιβλία τους. Όλα αυτά από την πρώτη δημοτικού. Μου άρεσαν πάρα πολύ! Πολλές φορές με ρωτούσε η δασκάλα μου «πως εσύ ξέφυγες από τη μοίρα των παιδιών που έχουν διάσημους γονείς και βρίσκονται στη σκιά τους;». Τότε δεν ήξερα. Τώρα καταλαβαίνω ότι η βαριά σκιά των γονιών μου δεν υπήρχε ποτέ μέσα στο σπίτι. Ποτέ δεν έλεγαν «τα βιβλία μας» ή «κοίτα το άρθρο μου». Οι φίλοι τους, ο Τερζάκης, ο Σαμαράκης, ο Πεντζίκης, ήταν άνθρωποι φυσιολογικοί. Τρώγαμε μαζί κεφτεδάκια. Έπαιζα με τον Χειμωνά και με το γιο του στην παιδική χαρά. Σκεφτείτε ότι στο δημοτικό είχα βάλει τον μπαμπά μου να μου λύσει κάποιες ασκήσεις μαθηματικών, μου τις έλυσε λάθος και δεν καταλάβαινα γιατί. Είχα θυμώσει. Εκ των υστέρων κατάλαβα ότι το έκανε επίτηδες για να μου δείξει ότι ο ίδιος δεν είναι τίποτα σπουδαίο.

-Οι δυσκολίες μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους;

-Εγώ νομίζω είναι το τι είμαστε από πριν, σαν DNA. Οι άνθρωποι που είναι καλοί γίνονται καλύτεροι και οι άνθρωποι που είναι κακοί, γίνονται χειρότεροι. Δεν ισχύει ότι όλους μας εξαγνίζει η δυστυχία. Δυστυχώς, οι άνθρωποι που έχουν κάποια στοιχεία κακού χαρακτήρα, με το πέρασμα των χρόνων όλα αυτά γίνονται πολύ πιο έντονα.

-Η δυσκολία μας τσεκάρει;

-Αυτό ακριβώς. Είναι πως αντεπεξέρχεται ο καθένας. Σε άλλον του βγαίνει η καλή του πλευρά, σε άλλον το να επιβιώσει ο ίδιος, να γίνει πιο καλοπερασάκιας, πιο καθίκι.

-Έχετε έναν παράξενο συνδυασμό ψυχοσύνθεσης. Ταυτόχρονα υπερευαίσθητη, αλλά και σκληρή.

-Αυτό μου το είχε πει κάποτε και η Λούλα Αναγνωστάκη. Ότι είμαι πολύ ευαίσθητη, ότι βυθίζομαι στην ευαισθησία, αλλά ταυτόχρονα έχω τρομερή δύναμη μέσα μου. Μακάρι να ισχύει. Εγώ ξέρω που να διοχετεύω την ευαισθησία μου. Ίσως να είχα πάντοτε δύναμη μέσα μου, απλώς να μην το γνώριζα. Μέχρι που ξεπήδησε η ιστορία του πατέρα μου.

-Ο πόνος αναγνωρίζει τον πόνο;

-Ναι. Πάρα πολύ. Μπορεί να έχω συναντήσει έναν άνθρωπο για πέντε λεπτά και να τον καταλαβαίνω από την έκφραση των ματιών του. Κατευθείαν. Δεν χρειάζεται να μιλήσει. Και σ' εσάς το καταλαβαίνω. Σας καταλαβαίνω κι ως γελάτε. Από την αρχή, μόλις μπήκα στο cafe σας κατάλαβα.

-Τι εννοείτε;

-Βρίσκεται στην έκφραση των ματιών σας. Δεν είναι γυάλινα, μοιάζουν με πληγωμένου ελαφιού. Έτσι δεν είναι;

-Τι σας έδωσε χαρά σήμερα;

-Το προσωπάκι του Νικολάκη, του γιου μου, την ώρα που κοιμόταν. Αυτό είναι ευτυχία.

-Μόνο μία φορά περνάει το λεωφορείο της ευτυχίας;

-Εγώ θέλω να πιστεύω ότι περνάει πολλές φορές, ότι δεν περνάει μόνο μία. Απλώς, πρέπει να είμαστε σε εγγρήγορση, δεν φτάνει να στεκόμαστε στη στάση, πρέπει να απλώνουμε και τα χέρια. Επίσης πρέπει να είμαστε σε θέση να το αναγνωρίσουμε και να το κυνηγήσουμε. Σίγουρα δεν περνάει μόνο μία φορά. Βέβαια, όταν είμαστε πολύ ερωτευμένοι αισθανόμαστε ότι αυτό είναι, ότι δεν θα ξαναπεράσει. Αλλά σίγουρα-να είστε βέβαιος γι αυτό-ξαναπερνάει. Μπορεί να μην είναι κεραυνοβόλο, αλλά να έχει άλλη μορφή, πολύ πιο ουσιαστική. Να είναι κάτι διαφορετικό και να μην είναι το στερεότυπο που έχουμε στο μυαλό μας. Με τα τάδε κιλά, την τάδε οικονομική κατάσταση, την τάδε δουλειά.

-Ευτυχήσατε στον έρωτα;

-Ναι. Πιστεύω ότι είμαι γεμάτη.

-Τι είναι κόλαση;

-Να μην μπορείς πια να αγαπάς. Το να σε αγαπούν οι άλλοι δεν είναι τόσο σημαντικό όσο το να αγαπάς εσύ.

-Δεν είναι επώδυνο να δίνεις εσύ αγάπη και να εισπράττεις ένα τίποτα;

-Όταν δίνεις αγάπη πάντοτε θα εισπράξεις!

-Πάντα;

-Πάντα! Κάποια στιγμή θα την εισπράξεις.

-Πάγωσαν ποτέ τα συναισθήματά σας;

-Δυστυχώς ποτέ. Αν πάγωναν θα υπέφερα λιγότερο. Η ψυχοθεραπεία με βοήθησε στο να επιβιώσω- και ο Γιώργος Χειμωνάς αποκλειστικά. Οι περισσότεροι ψυχίατροι βλέπουν τους ασθενείς τους σαν εξωτικές διακοπές ή σαν ακριβές γόβες. Ο Χειμωνάς, όμως, ήταν κατά της ψυχανάλυσης και των μακρόχρονων θεραπειών, ήταν υπέρ του πώς να σε βοηθήσουμε, πως θα φτιάξουμε τη ζωή σου τώρα. Έκανε κάτι μαγικό.

-Η αυτοκτονία είναι λύση σε μια θλιβερή ζωή;

-Εξαρτάται πόσο θλιβερή είναι αυτή η ζωή. Μπορεί σε κάποιο σημείο να είναι τόσο θλιβερή που ένας άνθρωπος να την εκλαμβάνει σαν λύση. Έτσι κι αλλιώς, όμως, λύση δεν υπάρχει.

-Τι χρώμα έχει σήμερα η μέρα σας;

-Πράσινο. Παναθηναϊκός, όπως είναι ο γιος μου.

Το βιβλίο της Παυλίνας Νάσιουτζικ